

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.442/2012/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. szeptember 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette miatt **a vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. október 24. napján kihirdetett 26.B.199/2012/15. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 3000 (háromezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év október hó 24. napján kihirdetett 26.B.199/2012/15. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat bántalmazás hivatalos eljárásban büntetésben /Btk.226.§ (1) bekezdés/, amiért őt 150 napi tétel, napi tételeként 2.500,- forint, összesen: 375.000 forint pénzbüntetésre ítélte, azzal, hogy azt meg nem fizetése esetén napi tételenként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni. A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év december hó 10. napján kelt BF.1253/2012. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék perrendszerű bizonyítást folytatott le, a mérlegeléssel megállapított tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, részletesen számot adott arról, hogy a vádlott védekezését miért vetette el. A Fellebbviteli Főügyészség rámutatott, hogy a felmentést célzó védelmi fellebbezések a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül valójában a megállapított tényállást sérelmezik, amely annak megalapozottsága miatt a másodfokú eljárásban eredménnyel nem támadható.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekményének jogi minősítése is törvényes.

Ugyanakkor a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor, mert a bűnösségi körülményeket nem tárta fel hiánytalanul, azok kiegészítésre szorulnak. E körben az enyhítő körülmények köréből mellőzendő a büntetlen előélet, mert az alkalmazási feltétel a vádlott által betöltött munkakörben. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított irányadó történeti tényállásban rögzítettek szerint a sértett részéről az intézkedéssel szembeni ellenszegülés nem volt megállapítható, így az enyhítő körülmények közül mellőzni kell a kisebb fokú sértetti közrehatást. Az előzőekkel ellentétben viszont súlyosító körülmény, hogy a vádlott jogi végzettségéből adódóan a jogkövető magatartás fokozottabb elvárás vele szemben, továbbá, hogy a bűncselekményt utcán, forgalmas helyen, csúcsforgalom idején, garázda módon követte el.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség - utalva az elsőfokú ügyészi perbeszédben elhangzottakra - a büntetés súlyosítását, a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője perbeszédében a vádlott felmentését indítványozta. Rámutatott, hogy álláspontja szerint tévesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, aki a terhére róttakat az eljárás során mindvégig következetesen tagadta. Kiemelte, hogy a terhelt nem is követhette el a bántalmazás hivatalos eljárásban büntetést, mert a „fájdalomokozási” célzat nem nyert bizonyítást, tetteges bántalmazás pedig nem történt. A védő kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletéből nem állapítható meg, hogy a vádlott jogellenesen cselekedett, mert eljárása mindenben megfelelt a közterület-felügyeleti tevékenységre vonatkozó jogszabályoknak, bűncselekményt nem követett el, következésképpen felmentésének van helye.

A vádlott a másodfokú bíróság nyilvános ülésén az utolsó szó jogán előadta, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentmondásos, az abban rögzítettek szembehelyezkednek az indokolásban foglaltakkal. Kiemelte, hogy a sértett és a tanúk is előadták, hogy sértett az igazoltatása közben kitépte az igazolványát a kezéből. E körülmény a vádlott álláspontja szerint már eleve kizárja a bűnösségét. Rámutatott továbbá, hogy a sértett megütéséről a tanúk is ellentmondásosan nyilatkoztak, és csak később - egy évvel az események után - jelölt meg a sértett két tanút, akik ránézve terhelő vallomást tettek. A tanúknak tehát lehetőségük volt a vallomásaikat egyeztetni, ezért bűnösségének megállapítása meglehetősen kétséges. Részletezte továbbá a vádlott, hogy az elsőfokú bíróság a közterület-felügyelőkre vonatkozó jogszabályokat is tévesen értelmezte. E körben felhívta a vonatkozó törvényhelyeket, amelyekből arra a következtetésre jutott, hogy az adott helyzetben neki közterület-felügyelőként intézkedési kötelezettsége volt, hiszen a sértett szabálytalanul parkolt. Eljárása keretében nemcsak a személyes

adatok felvételére volt jogosult, hanem a megbírságot kívánt személy lakcímét is rögzítenie kellett. Ezen okból szükségszerűen el kellett kérnie sértett lakcímkártyáját, aki azonban ellenszegült és azt nem adta át. Azt is megjegyezte, hogy a sértettnek nem ez volt az első közlekedési szabálysértési ügye, többször is megbírságolták már, tehát jelen esetben is tisztában volt azzal, hogy milyen jogkövetkezményekkel számolhat. Mindezeket azonban nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy ezt már a Fővárosi Törvényszéken is jelezte. Határozottan tagadta a másodfokú bíróság nyilvános ülésén is, hogy a sértettet tetteleg bántalmazta, megütötte és ismételten rámutatott a tanúk nyilatkozataiban általa felfedezni vélt ellentmondásokra. Hivatkozott továbbá a sértetről készült orvosi látlelet- és véleményre is, amelyben azt rögzítették, hogy sértett sérülést nem szenvedett. Mindezek alapján úgy nyilatkozott, hogy a vádiratban a terhére rótt bűncselekmény ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, ezért felmentését szorgalmazta. Másodlagos indítványában a vele szemben alkalmazott joghátrány enyhítését, az elsőfokon kiszabott pénzbüntetés próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül egyik sem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdés I. fordulata alapján a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, számba vette, azokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, értékelte, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg az irányadó történeti tényállást, melynek során tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csaknem minden tekintetben megalapozott, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, következésképpen irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlott személyi körülményeit illetően - a másodfokú bíróság nyilvános ülésén elhangzottakra figyelemmel - a Fővárosi Ítéltábla mindössze azzal egészíti ki a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy „A vádlott az elmúlt egy évben mindössze három hónapot dolgozott, anyagi helyzete rendkívül elnehezült. Jelenleg azonban már állandó bejelentett munkahellyel rendelkezik, Vidéki Város Önkormányzatának jegyzői referense, mely munkából havonta bruttó 260.000 forint jövedelme származik.”

A kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számot adott arról, hogy a vádlott tagadásával szemben mely bizonyítékokra alapozva állapította meg a tényállást. A törvényszék ítéleti rendelkezéseit okszerűen megindokolta, abban logikai hiba nem lelhető fel.

A bizonyítékok értékelése körében a Fővárosi Törvényszék számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, illetve másokat miért vetett el.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen elemezte a vádlottnak az eljárás egyéb adataival ellentmondásos vallomásait és ugyanilyen részletességgel foglalkozott sértett, valamint a tanúk nyilatkozataival is.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban helytállóan állapította meg, hogy a vádlotti védekezést egyértelműen cáfolta nemcsak sértett következetes vallomása, hanem az azt alátámasztó tanúk nyilatkozatai is. Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva részletesen ismertette és elemezte a vádlott magatartását észlelő tanúk vallomásait. Az elfogulatlan, kívülálló, teljességgel érdektelen tanúk döntő többségükben véletlenszerűen és viszonylag közről észlelték a történéseket, amelyről lényegét tekintve valamennyien egybehangzóan számoltak be. E tanúk közül kiemelésre érdemes két nyilatkozat, akik közvetlenül látták az eseményeket, és annak is szemtanúi voltak, amikor a vádlott bántalmazta sértettet. Vallomásaik igazságtartalmához kétség sem férhetett, tekintettel arra, hogy véletlenszerűen haladtak el gépkocsival a bűncselekmény helyszínén, és éppen az általuk látottak miatt álltak meg és szálltak ki az autóból. Nemcsak látták az eseményeket, hanem arról is beszámoltak, hogy a sértett tőlük kért segítséget, hogy szükség esetén tanúskodjanak, hogy miként bántalmazta őt az elkövető. A két tanú vallomását egyrészt kiegészítették, másrészt alátámasztották további két tanú nyilatkozatai, akik kis fáziskéséssel később és más szemszögből látták az eseményeket, azonban lényegét tekintve a vádlott és a sértett dulakodásáról, a terhelt rendkívül erőszakos, és durva fellépéséről emlékeztek meg. E körben kiemelő, hogy a vádlottnak a másodfokú nyilvános ülésen elhangzott megjegyzésével szemben tényszerűen az állapítható meg, hogy e tanúk sem álltak semmilyen kapcsolatban a sértettel, ezért az elfogultságukra történő hivatkozás tökéletesen megalapozatlan. Önmagában az a tény - amelyet egyébként ítéletében az elsőfokú bíróság is rögzített -, hogy az egyik tanú kihallgatására hónapokkal a történetek után került sor, nem teszi a tanút szava hihetlenné, mindössze azzal a következménnyel kell járjon, hogy az elsőfokú bíróságnak gondosabban kell vizsgálnia a tanú vallomását, éppen az idő előre haladtára tekintettel. Az elsőfokú bíróság azonban e kötelezettségének is széleskörűen eleget tett, mert a különböző forrásból származó bizonyítékok (vádlotti és sértetti nyilatkozatok, tanúvallomások, okirati bizonyítékok) összevetésének és mérlegelésének eredményeképpen kizárólag olyan ténymegállapításokat tett, és fogadott el ítéleti történeti tényállásának alapjául, amelyek az előzőekben nevesített bizonyítékokból minden kétséget kizáróan megállapíthatóak voltak.

Az elsőfokú bíróság az általa feltárt és széleskörűen elemzett bizonyítékok ütköztetésének eredményeként mérlegeléssel állapította meg az irányadó történeti tényállást, melynek során tehát logikai hibát nem vétett.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének 12. oldal 1. bekezdésétől a 13. oldal utolsó bekezdéséig részletesen foglalkozott a bűncselekmény elkövetése idején hatályban lévő - a közterület-felügyelők jogaira és kötelességeire vonatkozó - jogszabályokkal, amelyeket szintén összevetett a rendelkezésére álló bizonyítékokkal, és ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott az intézkedése során nem volt jogos védelmi helyzetben, továbbá sértett magatartása sem adott okot arra, hogy a történeti tényállásban rögzített magatartását kifejtse a vádlott.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén elhangzottakkal kapcsolatban a másodfokú bíróság rámutat, hogy egyébiránt a vádlott által hivatkozott jogszabályok nem adnak eligazítást a történeti tényállás jogi minősítésével kapcsolatban, hiszen e körben a vádlott mindössze arra hivatkozott, hogy ő a jogszabályoknak megfelelően járt el. Ugyanakkor az irányadó történeti tényállás - és az annak alapját képező vádirati tényállás is - azt rögzítette, hogy a vádlott a hivatalos eljárása során milyen módon bántalmazta sértettet. E magatartásáról döntött az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította és kizárólag ebben az értelemben nincs jelentősége önmagában a terhelt által felhívott jogszabályoknak.

Nincs jelentősége a vádlott bűncselekményének minősítése szempontjából a védő és a **vádlott** által a másodfokú bíróság előtt hivatkozott azon tényeknek, melyek szerint egyrészt a „fájdalomkozási célzat” nem nyert bizonyítást, másrészt a sértett orvosi dokumentációja nem tartalmazott sérülést.

A Btk.226.§ (1) bekezdésében meghatározott bántalmazás hivatalos eljárásban büntettét az a hivatalos személy követi el, aki hivatalos eljárása során mást tetteleg bántalmaz.

A törvényi tényállás szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy a bűncselekménynek nem tényállási eleme akárcsak a legkisebb testi sérülés okozása sem, továbbá, hogy a szóban forgó deliktum nem célzatos bűncselekmény. Ezért tehát nincs jogi relevanciája annak a vádlotti felvetésnek, hogy sértetten nem rögzítették testi sérülés nyomát. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint, és a bűnhalmazatra vonatkozó anyagi jogi szabályok helyes értelmezése alapján rögzíthető, hogy a bántalmazás hivatalos eljárásban büntette mellett - amennyiben bármilyen testi sérülés keletkezik - meg kell állapítani a halmazatot is. Ugyanakkor a bűncselekmény nem kizárólag egyenes szándékkal követhető el, és még inkább nem szükséges hozzá „fájdalomkozási” célzat.

A helyesen megállapított irányadó tényállásból okszerű következtetést vont az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

A másodfokú - jogerős - elbírálás időpontjában már hatályos volt a 2012. évi C. törvény (új Btk.), amelynek 301.§ (1) bekezdése tartalmazza a bántalmazás hivatalos eljárásban bűncselekményét. E rendelkezés szó szerint megegyezik az 1978. évi IV. törvény 226.§ (1) bekezdésében megfogalmazott törvényi tényállással,

de büntetési tételük nem azonos, az új törvény 3 év helyett már 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti a bűncselekményt. Ezért a másodfokú bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy helyesen alkalmazta a Fővárosi Törvényszék a bűncselekmény elkövetésekor hatályban volt anyagi jogszabályt, mert az kedvezőbb.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság legnagyobb részt helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő, illetőleg terhére értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek azonban csekély mértékben kiegészítésre szorulnak. Helyesen mutatott rá a Fellebbviteli Főügyészség, hogy a vádlott büntetlen előélete még kisebb súllyal sem értékelhető enyhítő körülményként, mert az alkalmazási feltétel volt az általa ellátott munkakörben. Ugyanígy mellőzte a Fővárosi Ítéltábla az enyhítő körülmények közül a sértetti közrehatást, mert az irányadó történeti tényállás alapján azt lehetett megállapítani, hogy a sértett a hivatalos személyként fellépő vádlottal együttműködött, az intézkedéssel szembeni ellenszegülés nem volt megállapítható.

Ugyanakkor további súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a jogi végzettségű vádlottal szemben a jogkövető magatartás értelemszerűen fokozottabb elvárás, valamint súlyosít az is, hogy a bűncselekményt fényes nappal, utcán, forgalmas helyen, garázda módon valósította meg.

A módosult bűnösségi körülményekre figyelemmel sem találta a másodfokú bíróság az első bírói ítéletet sem eltúlzottan szigorúnak, sem eltúlzottan enyhének, ezért azt helyes indokainál fogva helybenhagyta, mert úgy ítélte meg, hogy a kiszabott büntetés neme, és mértéke arányosan igazodik a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, nem utolsó sorban pedig az enyhítő és súlyosító körülményekhez, ennél fogva megfelelően szolgálat a Btk.37.§-ában megfogalmazott generál - és speciál preventív büntetési célokat.

A pénzbüntetés felfüggesztését szorgalmazó vádlott indítvány vonatkozásában megjegyzi az ítéltábla, hogy már az elsőfokú ítélet kihirdetésekor sem volt törvényi lehetőség a pénzbüntetés próbaidőre történő felfüggesztésére, mert a 2009. évi LXXX. tv. 28.§-a akként módosította a Btk-t, hogy a 2010. év május hó 1. napjától már nem teszi lehetővé a pénzbüntetés próbaidőre történő felfüggesztését.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is törvényesek, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

A vádlott fellebbezése nem volt eredményes, ezért őt a másodfokú bíróság a Be.381.§ (1) bekezdésében írt rendelkezés alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Budapest, 2013. év szeptember hó 27.napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.199/2012/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.442/2012/4. számú végzése folytán a 2013. év szeptember hó 27. napján jogerőre emelkedett és az végrehajtható.

Budapest, 2013. év szeptember hó 27. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke